

[Grethe Philip.]

med bedre efterværn. Ofte vil behandlingstiden også kunne forkortes betydeligt, om vi fik tidligere fat i de børn, der har problemer.

Lad os være lydhøre over for alle disse nye tanker om omrokering af vore arbejdsressourcer, så de slår bedre til.

En af vore kendte overlæger på et sygehus for sindslidende sagde nylig i et foredrag, at kun ca. 10 pct. af de sindslidende havde behov for en egentlig indlæggelse til sygehusbehandling. De øvrige 90 pct. kunne behandles med udelukkende ambulante behandling. Også dette bør undersøges nærmere. Vi har længe været alt for snævert indstillet på institutionsbehandling også i sygehussektoren; jeg håber, indenrigsministeren vil tænke nærmere over problemet.

Jeg vil lige nævne — jeg kan kun tangere det — Københavns universitets kommunikationsanalyse og de vigtige tanker om strukturuoplægning af den videregående uddannelse, der også har en finansiel side.

Det kan måske synes, at de forelagte budgetter kun åbner meget beskedne muligheder for at gå i gang med løsninger af de mange spørgsmål, der trænger sig på. Det er derfor, jeg har lagt så stor vægt på at fremhæve, hvorledes vi med en stadig revidering af vor indstilling og handlemåde kan få økonomien og navnlig den arbejdskraft, der står til rådighed, til at række bedre. Hvor langt vi når hen imod stigende velfærd og rigere udfoldelsesmuligheder, vil i det lange løb dog først og fremmest bero på mulighederne for at udvide produktionen. På længere sigt bliver det afgørende, om vore producenter er i stand til at forny sig og udnytte tekniske landvindinger og videnskabelige fremskridt.

Folketinget har også her et medansvar, som vi måske ikke altid lever fuldt op til. Vi må ved vor lovgivning og ved dens administration nøje se til, at vi ikke bremses, men tværtimod stimulerer de kræfter, der er i stand til at bringe fornyelse, alt under hensyn til den sociale balance. Vi må også mere end før søge at lede forskning og investeringer ind i baner, der samfundsmæssigt set er ønskelige. Balancen mellem frihed for den enkelte til at producere, hvad han vil og hvor han vil, og styringen ud fra et helhedssamfunds synsvinkel, ja, det bliver vor kunst at finde frem til den balance.

Jeg venter, at vi i år får en særlig intensiv gennemgang af finanslovsforslaget, og jeg kan tilsige mit partis medvirken hertil.

Poul Dam: Mødet har nu været i 9 kvarter, og vi har hørt 4 fremragende ordførere komme med 4 fremragende indlæg. Ingen pædagog ville byde sine elever at høre på så mange kloge ord i træk. Ingen, der ved noget om indlæringspsykologi, ingen, der ved noget om moderne mødeteknik eller om moderne debattekniik, ville vove at docere dette som en fornuftig metode.

Vi har nogle traditioner her i folketinget, som er store og fremragende, men blandt dem hører ikke, at vi bevidst laver vore debatter således, at de ikke bliver til debatter, men til smukke mundtlige forelæggelser af skriftstykker, af aktstykker, således at alle keder sig, alle er nødt til at falde i søvn ind mellem. Det er en almindelig viden inden for indlæringspsykologien, at hvis man hører på et foredrag eller ser en film eller sådan noget, så falder man i søvn ganske kort ca. hvert 15. minut, og jeg tror nok, at de særlige temperaturer og luftforhold her gør, at det sker en smule hyppigere.

I hvert fald tror jeg, at vores mødeform her som ved så mange andre lejligheder er direkte i modstrid med de formål, vi gerne skulle tilgodese ved at drive et folketingensarbejde. Vi får ikke virkelige debatter, vi får ikke en virkelig meningsudveksling, vi får ikke mulighed for at koncentrere os om de helt aktuelle emner; vi får en række proklamationer, som hver for sig er værdifulde, og som det er godt at læse næste år, når vi skal i gang med den tilsvarende debat — for dér gør man det i hvert fald, man skal se efter, hvad man selv sagde, og hvad de andre sagde sidste år — men det er også det hele.

Hr. Lysholt Hansen nævnedes, at debatterne havde et kort liv i den forstand, at man ikke mere lagde mærke til, hvad der var blevet sagt, man tog det ikke op og drøftede det bagefter, og sådan er det jo. Ved en finanslovdebat gælder det yderligere, at der er en mangfoldighed af emner, som gør det meget svært at få alle trådene samlet op og knyttet på den rette måde og i de rette mønstre, og der er naturligvis også en række gentagelser, som heller ikke fremmer det hele.

Vi må — jeg ved godt, at jeg har snakket